

NYHEDSBREV

Johannes Jørgensen Selskabet

December 2007

5. årg.

Nr. 4

JOHANNES JØRGENSENS HUS I SVENDBORG

Den voksende interesse, som mange steder spores overfor Johannes Jørgensen og hans forfatterskab, har sat sig tydelige spor i Frue-

stræde i Svendborg. Besøgsstatistikken i huset viser på andet år i træk en fordobling. Det er ikke alene glædeligt, det er også en om-

stændighed som opfordrer til handling, så udviklingen må fortsætte. Hvis vi læner os tilbage og hviler på lauerbærrene, vil stagnationen snart igen indfinde sig. Det er en lærersætning, som ethvert museumsmenneske må indprente sig, for sker der ikke noget nyt, vil interessen for stedet fortabe sig. Ganske vist betyder det intet for forfatterskabet, som vil leve uafhængigt af geografiske og fysiske rammer. Men de fleste læsere vil sikkert følge interessen for forfatterskabet op med en naturlig nysgerrighed over for manden. Derfor er det vigtigt, at kunne forny og udvikle udstillingskapaciteten af og til og tillige skabe afvekslende udbud.

Arbejdsgruppen omkring digterens barndomshjem havde et stykke tid overvejet, hvilke muligheder man havde, for at imødekomme den voksende interesse for Johannes Jørgensen. I mange år var der ikke rigtigt sket noget mærkbart i huset og besøgstallet lå som oftest på det rent symbolske. Der var en selvforstærkende tendens i dette forhold. Mange – selv folk fra Svendborg – kendte ikke stedet og

dets historie. Det var altså tydeligt, at noget måtte gøres.

Til en begyndelse har man valgt at omdøbe huset fra det lidt støvede ”Mindestuer” til det lidt mere klingende ”Johannes Jørgensens Hus i Svendborg”. Det geografiske skal med for at præcisere stedet, hvad man i Svendborg sikkert ikke har noget imod. I Assisi ligger jo også et hus, som kaldes Johannes Jørgensens hus, selvom dets status er anderledes. Det er vigtigt at fremhæve stedet med en museumsstatus for at gøre det mere indbydende. Et museum er i dag ikke et støvet raritetskammer med mere eller mindre relevante effekter, som eftertiden kan hygge sig med i ledige stunder. Et museum skal leve i kraft af sine tilbud og indbyggede fortællinger og muligheder. Desuden skal et museum også være arnested for videre studier, og her åbner Johannes Jørgensens Hus sig med tilbud for enhver, som kan dokumentere et relevant behov. Ganske vist befinder de vigtigste arkivalier sig ikke her, men huset rummer alligevel vigtige sager til belysning af digterens liv og forfatterskab.

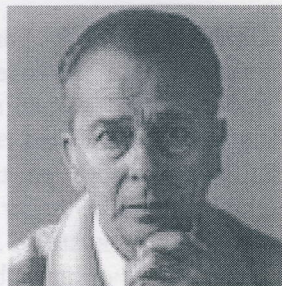
sh

Genvalg

Ved generalforsamlingen den 10. november genvalgte formanden, Stig Holsting for endnu et år og bestyrelsesmedlemmerne Andreas Holsting og Ove Klausen blev genvalgt for en toårig periode. Til ny suppleant blev Birgitte Karmann Roslev valgt.

Vi har med tilladelse fra forfatteren til nedenstående, komponisten Bernhard Lewkovitch gengivet følgende betragtning, som stod at læse i Kristeligt Dagblad 30. okt. 2007.

Bernhard Lewkovitch har selv benyttet tekster af Johannes Jørgensen i sine kompositioner.

Digtere der sang for mig

af

Bernhard Lewkovitch

Den menneskelige stemme er et mærkeligt organ. Hverken føleligt eller mærkbart på anden måde end ved hørelsens hjælp. Frastødende eller tiltalende, alt efter hvem der er stemmens modtager. Som indehaver af et medfødt og velfungerende stemmeorgan og en tidligt udviklet høresans har jeg hele livet ofte været plaget af andres.

Kald det en egenskab eller et handicap, men sådan har det været, siden jeg blev 'vænnet fra'. Nogen dybere forklaring på fænomenet har jeg ikke, blot ved jeg, at min høresans ikke på mindste måde har bedraget mig i denne forholdsvis uskyldige måde at sortere mine medmennesker på.

Blandt tv-oplæsere, radiospeakere, politikere, prædikanter og andre talere som hurtigsnakkere og sortsnavnere har jeg ofte døjet med stemmeorganer, der forekom styret af oksetunger, indtil flere lag tand-

sæt eller deciderede halsonder. Mærkeligt nok, for i min opvækst har der udelukkende været tale om et artikuleret dansk med stærk accent, i hjemmet, i skolen og senere i mit virke blandt ordensbrødre og præster i de kirker, hvor jeg har virket.

For mine forældres vedkommende endda med et dansk som et sprogligt ildværk, spyende gnister af forrevne gloser til alle sider, og som kunne sætte modtagerens evne for rebus- og krydsordsløsning på en hård prøve. Selv blandt forfattere og digtere som oplæsere af egne værker har oplevelsen haft karakter af brist i sprogføringen eller udtalen, deres værker ufortalt. Dog langt fra nogen regel. Var vi på besøg hos Ole Sarvig på bopælen i Glumsø, kunne han - gående frem og tilbage på gulvet - deklamere sine digte med en stemme så velmoduleret, at det gav associationer til musik. På samme måde med Frank Jæger. Vi gik lange ture i skovene omkring Farum og

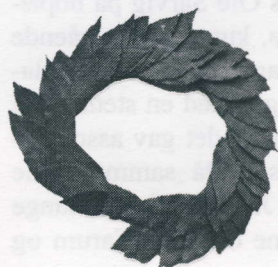
Ganløse, og den let børstede digter nærmest skulpturerede sine digte undervejs. Hvad man skulle vogte sig for i selskab med en digter, var at bringe andre på tale, og det gjaldt dem alle. Jæger gjorde grin med Sarvig, fnyste ad Johannes V. Jensen som lyriker og blev i bedste fald tavs omkring andre. Et af mine sidste spørgsmål til Frank Jæger var, hvilken dansk digter han satte mest pris på, og svaret kom prompte: Johannes Jørgensen .

De digtere, jeg lærte at kende, foruden de her omtalte, har på forskellig vis 'sunget' for mig med hver sin stemme, men ikke Johannes Jørgensen . Ham har jeg til gengæld oplevet på en måde, der gjorde et uvisneligt indtryk på mig.

En gang i slutningen af 1940'erne indfandt sig i Sankt Ansgar Kirke i Bredgade en lille krumbøjet mand til en aftenmesse. Han udsøgte sig en beskedne plads i venstre sides små bænkerader foran det gamle billede af Jomfru Maria med Jesusbarnet. Han havde omhyggeligt anbragt noget, der mest af alt mindede om et papi-

romviklet bildæk, som han trillede havde medbragt. Efter at gudstjenesten var forbi, og alle havde forladt kirken, så han sig forsigtigt om til alle sider flere gange, inden han tog 'bildækket' frem, og gik stille frem mod Maria-alteret. Her afviklede digteren så det papir, der skjulte laurbærkransen, han dagen forinden var blevet hædret med i Dansk Forfatterforening, og lagde den for fødderne af Vor Frue, hvorpå han tog plads på en skammel og blev siddende i en halv times tid uden at foretage sig noget som helst.

Skjult bag en nodepult på orgelpulpituret iagttog jeg dette sælsomme optrin i ubemærket og oplevede noget, det ikke er muligt at sætte ord på. En situation, der fordrede virkeligheden fraskrevet, og krævede overgivelse til en oplevelsesform, ingen anden digter har forundt mig. En form for sordineret sang, indeholdt i åndfuld meditation bortvendt fra denne verden, båret af kontemplationens private karakter. Hvad jeg oplevede med mine øjne, oplevede jeg som sang fra en digter i tavshed, og véd,

Laurbærkransen, som Johannes Jørgensen modtog på sin 80 års fødselsdag af Dansk Forfatterforening befinder sig i dag på museet ved Sankt Ansgars kirke i Bredgade i København.

hvad der rørte sig i ham uden at kunne forklare det.

Jeg kunne have mødt Johannes Jørgensen, hvis jeg havde forladt pulpituret og var gået ned, da han med fodslæbende skridt gik mod kirkens udgang, men jeg følte, det ville være upassende, ja krænken-

de for den tilstand af ensomhed, han selv havde opsøgt og befandt sig i, og som jeg var vidne til. Jeg har altid været ked af aldrig at have mødt Johannes Jørgensen, men dette har i erindringen ikke tiltaget sig forrang på bekostning af, hvad jeg denne aften oplevede i kirken.

PLANER FOR 2008

På generalforsamlingen fremlagde formanden planer for selskabets aktiviteter for næste år. Mest markant bliver Johannes Jørgensen Selskabets deltagelse i kulturfestivalen Golden Days in Copenha-gen, der som tema har dansk litteratur i 1920erne og 30erne. Desu-

den forbereder vi udgivelsen af en oversættelse af Glyn Jones engelske bog om Johannes Jørgensens forfatterskab og Henrik Denmans bibliografi over dansksproget litteratur om Johannes Jørgensen. Det er store opgaver som kræver mange kræfter og stor opmærksomhed.

KONTINGENTFORHØJELSE

Ved generalforsamlingen den 10. november fremsatte bestyrelsen et forslag om en forhøjelse af medlemskontingentet med 5 kr. til årligt 130 kr. Det blev imødegået fra salen med et andet forslag om at hæve kontingentet med 15 kr. til årligt 140 kr. Dette forslag blev så enstemmigt vedtaget af generalforsamlingen.

En kontingentforhøjelse bør altid følges op af en begrundelse. Fra 1. januar stiger portoen kraftigt, ligesom alt andet i samfundet følger denne tendens. Det har medført

stigende omkostninger for bestyrelsen, hvilket enhver kan se ud af det fremlagte og godkendte regnskab. Det er naturligvis aldrig morsomt for en bestyrelse at møde op med et ønske om at få flere penge, men omstændighederne nøder os. Vi ER ikke en forretning, som kræver afkast, men vores aktiviteter afhænger af, at medlemmerne slutter op om dem, selvom vi af og til får tilskud fra fonde og gavmilde donatorer. Men efterhånden som vi mærker en stigende interesse for vores anliggender

øges også vores ambitioner. Og det koster naturligvis penge.

Ganske vist kan man indvende, at vores første bogudgivelse, FA-GERØ har givet os et pænt overskud, men da vi ønsker at holde forlagsvirksomheden adskilt fra foreningens daglige budget, kan vi

altså ikke tappe af denne beholdning. Vi fører selvfølgelig ikke "dobbeltbogholderi" – frimærkekasse og forlagsvirksomhed går i samme skuffe men posteringerne holdes adskilt, idet vi har flere udgivelser på bedding, som vil kræve en del penge.

KONTINGENTINDBETALING for 2008

Med Nyhedsbrevets nr. 4, 2007 medfølger indbetalingskort til brug for betaling af medlemskontingent for 2008. Det er en stor og glædelig konstatering, at medlemsskaren vokser for hvert år, selvom der

altid vil ske en vis afvandring. Da selskabets aktiviteter for en stor del afhænger af medlemmernes kontingenter, beder vi om, at man snarest muligt vil benytte kortet.

DIES IRAE

En liturgisk gendigtning

af
Stig Holsting

Enhver elsker af klassisk musik vil huske Mozarts og sikkert også Verdis storslåede Requiem. Især Verdis domsbasuner ved indledningen til dommedagssekvensen Dies irae kan få de små hår til at rejse sig, men står dog mere som opera end som liturgisk musik. Men teksten har i hvert fald ofte gjort indtryk og måske er det især denne dommedagssekvens, som har inspireret komponisterne – Vredens dag! Teksten har sat fan-

tasien i sving, for den er både voldsom og frygtindgydende i sit middelalderlige sønderknusende anger-og angstråb.

Teksten til Dies irae tilskrives gerne franciskaneren Thomas af Celano, som levede samtidig med den hellige Frans af Assisi og som var helgenens første biograf. Det er en skildring af Jesu genkomst på himlens skyer, hvorfra han vil holde dom over menneskenes synder. Forfatteren er tynget hårdt af

sit livs mange brist og føler nærmest intet håb – ”Hør mig stønne i min Brøde, se min Kind af Skammen gløde, skaan mig, Gud, lad mig ej bøde”. I sin fornedrelse anråber han Jesus om barmhjertighed og klynger sig til – ”Er min Bøn ej værd at høres, lad dig af din Godhed røres, saa til Helved ej jeg føres”.

Teksten til requiemmesse er så vidt vides kun oversat én gang officielt til dansk, da den katolske biskop Johannes von Euch i 1906 lod en fuldstændig messetekst til årets liturgiske kalender udgive i en ny messebog (genudg. i 1926). Det er også denne oversættelse, som gerne anvendes i koncertprogrammer ved opførelser af de store requiemmesser her hjemme.

Arbejdet med tekstoversættelserne blev overdraget Cand.mag. Halfdan Kejser, Cand.theol. Niels Hansen og digteren Johannes Jørgensen. Hvordan de fordelte arbejdet mellem sig vides ikke, kun skriftanalyser vil vel kunne udrede dette. Men der kan ikke herske tvivl om, at oversættelsen/gendigtningen af Dies irae er Johannes Jørgensens værk, den bærer umiskendelig hans præg. Hans vane tro er der da også tale om en kunstnerisk gendigtning, dog med fuld loyalitet over for forlæggets indhold. Nok var Kejser en habil salmedigter, men han nåede abso-

lut ikke Johannes Jørgensens format i kunstnerisk styrke.

I 1897 benyttede Johannes Jørgensen brudstykker af den latinske tekst til sekvensen i slutningen af novellen ”Den yderste Dag”, hvor hovedpersonen Niels Graff ligger for døden og efter i tankerne at have revurderet sit gudløse liv i feberfantasier hører de manende ord (Den yderste Dag, s. 118-21).

Teksten er som ventelig voldsom, sine steder i vor tids optik måske lidt svulstig. Men Johannes Jørgensen var på den tid i gang med sine franciskanske studier og fuldt fortrolig med middelalderlig tankegang og retorik, så sammenhængen mellem det latinske forlæg og oversættelsen er i god overensstemmelse.

Vil man i dag høre den oprindelige requiemmesses udformning, finder man den ikke mere i liturgisk sammenhæng, for den blev ændret ved liturgireformen efter 2. Vatikankoncil i 1969. Her blev sekvensen strøget efter at have været i brug i 800 år. Man frygtede at skræmme kirkefolket ved de voldsomme straffebilleder, som man også mente faldt i dårlig samklang med opfattelse af den kærlige og nådige Gud. Man skal altså søge til koncertsalene, for at få den oprindelige tekst. Det betyder også, at den gregorianske udførelse stort set kun kan høres på plade i dag, skønt det er her ordene først

kommer til deres fulde ret.

Som smagsprøve på den oprindelige latinske tekst og Johannes Jørggensen's gendigtning følger nogle af sekvensens vers (Messebogen Missale Romanum, København 1926, s. 1141).

Vers 4: Mors stupébit, et nátura,/ Cum resúrget creatúra,/Judicanti responsúra.
Døden og Naturen bæver/, naar hver Skabning frem sig hæver/, som hin Røst til Regnskab kræver.

Vers 8: Rex treméndæ majestátis,/ Qui salvándos salvas gratis,/ Salva me, fons pietátis.
Drot med Almagts Tordenmine,/ som af Naade frelser dine,/ Godheds Væld, frels mig af Pine.

Vers 11: Juste judex ultiónis,/ Donum fac remissionis/ Ante diem ratiónis.
Retfærd's Gud, du Hævnforkynder,/ eftergiv mig mine Synder/, før min Regnskabsdag begynder.

Vers 18: Lacrimósa dies illa,/ Qua resúrget ex favilla/ Judicándus homo reus.
Store Dag, du kummerfulde,/ naar vor Slægt staar op af Mulde,/ Og naar Dommens Time kommer.

Vers 19: Huic ergo parce Deus:/ Pie Jesu Dómine,/ Dona eis requiem.
Vær, o Gud, en naadig Dommer./ Milde Jesu, Herre Christ, giv dem evig Hvile hist. Amen

FOREDRAG i Det Italienske Kulturinstitut i København

Torsdag den 21. februar 2008. Kl. 19.00 holder Birgit Malling Eriksen et foredrag om "Caterina af Siena - Europa's skytshelgen" på Det Italienske Kulturinstitut, Gjøringsvej 11 i Hellerup. Birgit Malling Eriksen har i flere år fulgt Johannes Jørgensen's spor i Siena og tog i 2006 initiativet til, at der blev opsat en mindeplade for den danske digter på det hus, hvor han boede under udarbejdelsen af sit stovværk om den italienske helgeninde.

Arrangementet sker i samarbejde med Johannes Jørgensen Selskabet.

Fri entré.

JOHANNES JØRGENSEN-SEMINAR I ASSISI

Det 35. internasjonale seminar, arrangert i Assisi 11.-13. oktober av Det internasjonale selskap for fransiskanske studier, i samarbeid med Senteret for fransiskanske studier ved Universitet i Perugia, var - i forbindelse med 50-års markeringen av forfatterens død - viet Johannes Jørgensen.

Etter de innledende hilsninger bl.a. fra Stig Holsting, formann for Johannes Jørgensen Selskabet i Danmark, ble seminaret åpnet med et foredrag av Fabio Finotti, som tok for seg temaet litterære biografier om Frans av Assisi rundt århundreskiftet. Fellesnevner for disse biografiene er sameksistensen mellom realistiske trekk og elementer hentet de gamle helgenlegender. Ved å legge vekt på den rolle Imitatio Christi spilte i helgenens liv, understreket Jørgensen Kristi etterfølgelse og inkarnasjonens poetikk, og reiste samtidig en historisk, kulturell, og eksistensiell problemstilling: muligheten for å leve opp til det fransiskanske helighetsideal i vår tid.

Neste foredragsholder var Jørgen Stender Clausen, som talte om de problemer Jørgensen-forskningen står overfor. Ikke minst er det vanskelig å skaffe seg et fullstendig overblikk over hans produksjon,

ettersom det fortsatt ikke finnes noen kritisk utgave av hans samlede verker. Forfatteren, som ikke alltid har nytt like stor interesse i hjemlandet – mest på grunn av at han ble frosset ut av de litterære kretser, og ikke fordi han konverterte til katolisismen – gjorde seg bemerket først og fremst som hagiograf. Innenfor denne litterære genre fornyet han en tradisjon som var spesielt sterk i de nordiske land fra middelalderen helt frem til det 19. århundre.

Anna Scattigno avsluttet dagens foredragsrekke med en inngående analyse av Jørgensens intellektuelle søken i ungdomsårene, fra romantikkens store forfattere til realismen og deretter symbolismen, fram til hans møte med den katolske tro under reisen til Italia i 1894.

Seminarets annen dag ble åpnet av Giovanni Cereti, som tok for seg Jørgensens konvertering og forfatterskap i en større kontekst. Foredraget gav en oversikt over forholdet mellom de forskjellige kristne kirker og den katolske kirkes holdning til andre kirkesamfunn, med hovedvekt på den økumeniske bevegelse som ledet frem til det Annet Vatikankonsil.

Yvonne Maria Werner holdt de-

retter et foredrag om katolsk misjon og konvertering i Norden på 1800 og 1900-tallet. Den protestantiske kirke i Norden oppfattet katolisismen som en trussel mot nasjonalt og kulturelt samhold, men de liberale reformer på 1800-tallet gjorde det mulig for den katolske kirke å reetablere seg i de nordiske land. Werner understreket at konvertittene har spilt en spesielt viktig rolle for katolisismen i Norden ved å gi menighetene, som ofte var ledet av utenlandske prester og nonner, et mer skandinavisk preg. Blant konvertittene finner man så vel kunstnere som embetsmenn, politikere og medlemmer av aristokratiet, men de fleste tilhørte lavere sosiale lag. Jørgensen og hans selvbiografiske bøker ble, naturlig nok, en viktig modell for nordiske konvertitter.

I det neste foredrag talte også Frederic Gugelot om konversjoner, men nå med henblikk på de kulturelle eliter i Europa. Mellom det 19. og 20. årh konverterte en rekke litterater til den katolske tro, bøker om emnet ble raskt oversatt til mange språk og gjorde konvertittenes opplevelser kjent i flere land. Katolikkene utgjorde en elitekultur, et mindretall innenfor de intellektuelle miljøer, og dette bidro til å skape et åndelig samhold blant konvertittene.

Om ettermiddagen fulgte to foredrag med fokus på Jørgensen som

fransiskansk forfatter og hagiograf. Stefano Brufani foreleste om Den Hellige Frans av Assisi sett i lys av den livlige historiografiske debatt om det "fransiskanske spørsmål" som fulgte i kjølvannet av Sabatiers bok om helgenen. Jørgensen levde seg helt inn i fransiskansk kultur og religiøsitet da han begynte arbeidet med boken. Han studerte kildene og tidligere litteratur grundig, og valgte å måle seg med Sabatier på det historisk-kritiske og filologiske plan, men unngikk å ta stilling for eller imot den franske forfatterens biografi. Sett fra et metodemessig synspunkt er altså Jørgensens bok ikke spesielt nyskapende. Men man aner en dypere sammenfletning av selvbiografiske begivenheter og en eksistensiell oppfatning av fransiskansk spiritualitet, et autentisk uttrykk for en uforanderlig essens i den kristne tro. Biografien er skrevet med en dikters penn og på et solid historisk-kritisk grunnlag.

Johannes Jørgensens pilegrimsreiser og boken om det fransiskanske Italia ble analysert av Mario Sensi. Etter konverteringen ble dikteren en pilegrim i den hellige Frans' fotspor. I Pilgrimsboken fra 1903 skildrer dikteren de fransiskanske helligdommer han besøkte i løpet av reisen. Sammenligner man denne boken med mer gjengse beskrivelser av fran-

siskanske steder, springer mangelen på historiske fakta i øynene. Hovedvekten er lagt på religiøse betraktninger, knyttet til den fransiskanske tradisjon.

Seminarets siste dag ble åpnet av Sandro Gentili som tok for seg Jørgensens litterære vennskap i Italia. Foredraget fokuserte på en gruppe katolske diktere og intellektuelle i Toscana. I Siena omgikkes Jørgensen Federigo Tozzi og Domenico Giuliotti, som startet det katolske tidsskriftet Torre (Tårnet), og i Jørgensen så et bindeledd til forfattere innenfor den katolske renessanse i Europa. Senere ble vennskapet med Giovanni Papini særlig viktig. Brevvekslingen mellom de to består av over 160 brev og, på tross av avvikende politiske synspunkter på nasjonal-socialismen anså Jørgensen Papini som den eneste store "europeiske" forfatter, en vurdering som nok hadde utspring i en dypere spirituell forståelse.

Teddy Petersen redegjorde deretter for Jørgensens journalistiske reportasjer fra Italia. Jørgensen er først og fremst kjent som litterat, dikter og hagiograf, men karrieren som journalist representerte en viktig del av hans forfatterskap. Som den store menneskekjenner han var, med evne til å observere og gjengi detaljer, ble Jørgensen en ambassadør for Italia i Danmark og han mottok også en pris

for å ha styrket båndene mellom de to land.

Seminaret siste foredrag, holdt av Caterina Zappia og Anna Selberg, utvidet den kulturelle konteksten ytterligere ved å ta for seg Jørgensens vennskap med billedkunstnere gjennom flere decennier – fra århundreskiftets København, hvor han i tidsskriftet Taarnets redaksjon samarbeidet med unge symbolistiske kunstnere, til Assisi, hvor han ofte fikk besøk av gamle venner, bl.a. Johan Rohde, og til Paris, hvor han i 1913 møtte Maurice Denis, hvis kunst og rolle som talsmann for symbolismen og for Nabis-malerne han allerede var fortrolig med. Vennskapet med den franske maleren, som var kjent for sin dype religiøsitet og nære tilknytning til Italia, bygget på den katolske tro og kjærligheten til den hellige Frans, i tillegg til interessen de delte for kunst, reiser og fotografi.

Professor Grado G. Merlo trakk til slutt konklusjonene ved å understreke at interessen for Jørgensen viser stor bredde og at seminaret i Assisi har stor betydning, ikke fordi det presenterer løsninger, men fordi det reiser nye spørsmål.

Referent fra seminaret: Elisa Santinato.

Oversatt og tilrettelagt av Anna Selberg, dottoressa (Master) ved universitetet i Perugia.

Nogle af deltagerne i årets generalforsamling i Svendborg samlet omkring den nye mindesten for Johannes Jørgensen. Fv. bestyrelsesmedlemmerne Stig Holsting, Andreas Holsting, Ove Klausen og Henning Fink-Jensen. Derefter 1. suppleant Gerd Kjaer, fru Else Johanne Hjorth fra Aalborg og bibliotekar Søren Jensen, Svendborg Bibliotek. Selskabets næstformand, Oluf Schönbeck var fotografen.

Johannes Jørgensen Selskabets bestyrelse ønsker alle medlemmer og deres familier en glædelig Jul og et godt Nytår.

Hjemmeside: www.johannesjorgensenselskabet.dk

Bankkonto: 1551-0010132908 (Husk at skrive afsendernavn både ved benyttelse af indbetalingskortet og ved netbankoverførsel!)

Johannes Jørgensen Selskabets bestyrelse:

Stig Holsting, Formand, Jagtvej 183 A, 2100 København Ø.

Tlf. 87580303. e-post stig.holsting@mobilixnet.dk Ansv.havende redaktør.

Oluf Schönbeck, Næstformand, Fælledvej 14 E, 4., 2200 København N.

Henning Fink-Jensen, Kasserer, Krogmosevej 28, 2880 Bagsværd .

Tlf. 44448703, e-post: mail@johannesjorgensenselskabet.dk

Andreas Holsting, Sekretær, Ved Klosteret 6,1.th. 2100 Kbhvn. Ø.

E-post: ajholsting@oncable.dk

Ove Klausen, Ottosminde 2, 8900 Randers Tlf. 86404032.

e-post: oklausen@mail.dk